

Verskoreográfia

KÖNYVKRITIKA - KÖVETÉSI TÁVOLSÁG - LXIII. évfolyam, 36. szám, 2019. szeptember 6.

Gonçalo M. Tavares: Tánckönyv. Fordította Urbán Bálint. Typotex Kiadó, Budapest, 2019, 140 oldal, 2000 Ft

A Tánckönyv, ahogy már utaltunk rá, ha tánctörténeti tradícióra nem is, de szellemtörténeti előzményekre annál inkább támaszkodik: Artaud, Mallarmé és Valéry felől értelmezhető a legtermékenyebben. Akár úgy is olvasható, mintha Artaud *A színház és hasonmásában* kifejtett, majd kései füzeiben újra felbukkanó eszméinek egyfajta folytatása lenne.

Az artaud-i kegyetlen színház metafizikai jellegű, mivel hisz a szükségszerűségben, a végzet és a pusztító erők működésében. Ehhez hasonlóan, a *Tánckönyv* első költeményeiben úgy jelenik meg a tánc, mint „a halál koreográfiája”, vagy mint a bűnöket a középpontba állító színpadi történet, mely egyben „a Balsors és a Váratlan koreográfiája”. A kegyetlenség azonban, Artaud felfogásában, elsősorban nem öncélú erőszakot és vérontást, hanem szellemi tudatosságot és tisztánlátást jelent, vagyis az elkerülhetetlen elfogadását. Ahogy ezt a *Tánckönyv* pontosítja: „elfogadni a CSONTTÖRÉST, a NEURÓZIST, a Pszichopatát, a fájdalmat, elfogadni mindezt, mintha ez lenne az ÚJ gondolat, melyet a táncos bemutat”.